

ΧΥΔΡΟΜΟΣ

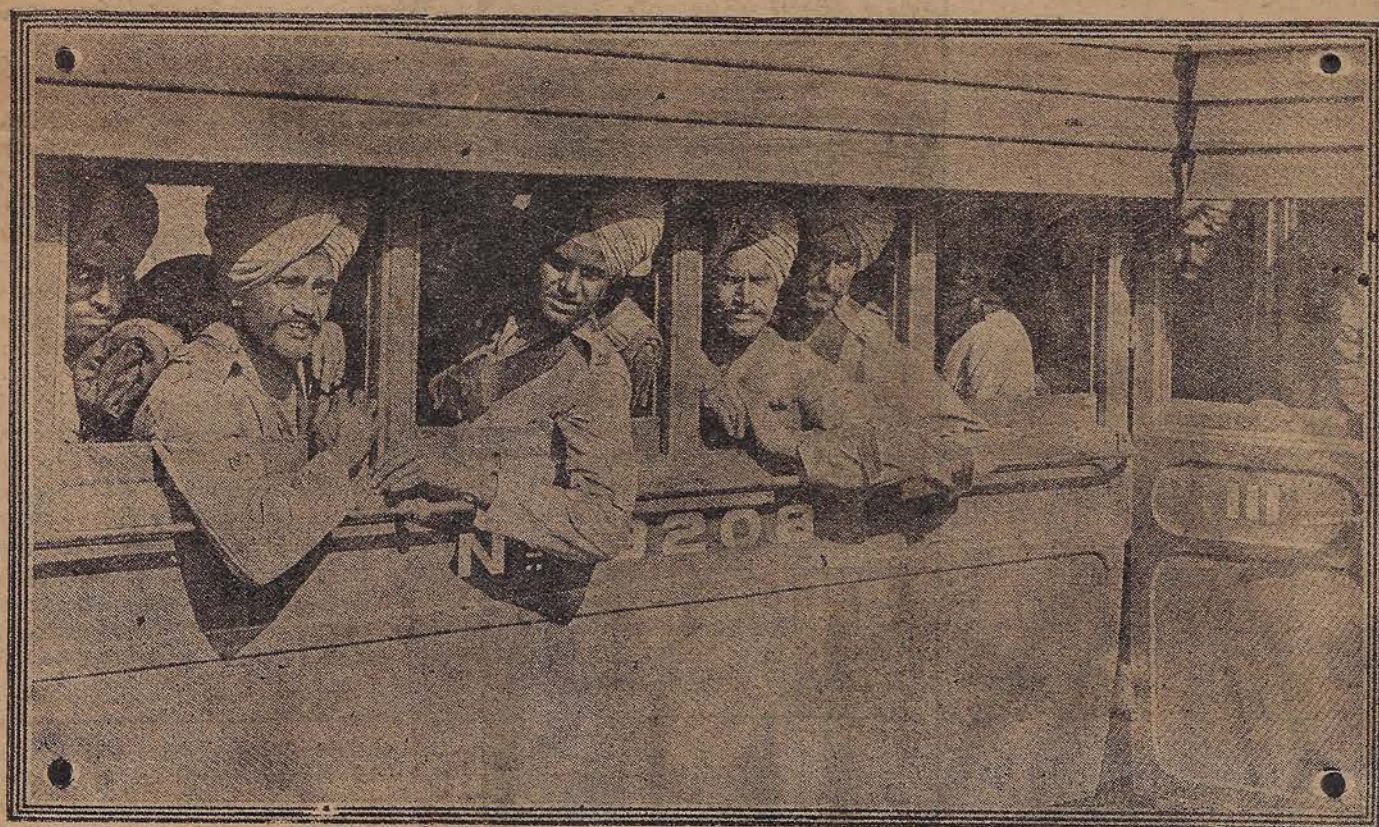
ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ—ΑΡΙΘΜΟΣ 284

ΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΩΠ. ΤΥΠΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΟΜΗΛΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ "ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ"

Τὰ παράδοξα τοῦ Πολιτισμοῦ. — Ἴνδοι στρατιῶται τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ταξιδεύοντες μετὰ τὸν σιδηροδρόμον, καὶ βαίνοντες εἰς καταδίωξιν ὁμοφύλων τῶν ἐπαναστατησάντων ἐν Ἰνδίας καὶ πολεμούντων ἀκόμῃ... μετὰ ῥόπαλα καὶ ἀκόντια...

Ἄλλοτε πάλιν τοὺς ἔχοντες ζέον ἔλαιον εἰς τὰς μασχάλας καὶ εἰς τὰ πλευρὰ καὶ ἐπιτα τοὺς ἔδεναν πίσω ἀπὸ ἑνὸς ἵππου ὁ ὁποῖος ἔτρεγε μετὰ μεγάλην ταχύτητα καὶ τοὺς ἐρόνους μετὰ λακτίσματά του.

Μέχρι τοῦ 1791 ἀπαγορεύοντο μόνον οἱ εὐγενεῖς. Οἱ λοιποὶ εἰς θάνατον καταδικάζοντο· ἐθανατοῦντο μετὰ τὰς ἀπαίσιους μεθόδους τὰς ὁποίας περιγράφωμεν.

Κατ' ἀρχὰς ὁ δῆμιος ἀπέκοπτε τὴν κεφαλὴν τοῦ καταδίκου μετὰ ζήτου. Ἐπειδὴ ὁ μὲν συνέβαιεν ἐνὶ οὐτῷ νὰ μὴ εἶνε καλῶς προηρισμένος νὰ ὑφίσταται φοικτὴν αγωνίαν ὁ καταδίκος—ἡ κεφαλὴ τοῦ Σαλαῖ ἔπεσε κατὰ τὸ 1826 μετὰ τὸ 34ον κτύπημα—ἐτέθη ἐν χρήσει ἡ λαμπητόμος ἡ ὁποία εἶχεν ἐφευρεθῇ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

ΕΞ ΟΣΩΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΩ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΑΣ

Θὰ ἐπέλθῃ ποτὲ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου καὶ πότε;

Αἱ δύο αὗται ἐρωτήσεις ὡς ἀδυνατοῦμεν νὰ λύσωμεν, μεγάλως καὶ δὴ σοβαρῶς ἀπασχολοῦν τὰς διανοίας τῶν ἀρχαίων.

Ἐὰ θρησκευτικὰ συγγράμματα πάντων τῶν ἐθνῶν προλέγουσιν τὸ τέλος τοῦ πλανήτου μας· ὡς νυνὶ μάλιστα τρομερὰν παρέχουν σιγαγραφίαν τῆς θεομηνίας, τῆς μελλούσης νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν υδροσφαιρίαν.

Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Χριστιανικῆς

πρὸς τὴν ἐσχιστὴν ζέσιν, νύκ ζωὴ ἤρχισεν.

Τὸ ἔτος 1000 εἶχε παρέλθῃ· οὐδέτις λόγος πλέον νὰ φοβῆται· οἱ ἄνθρωποι τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τότε ἰδοὺ ἄλλη ὑπόθεσις. Ἐπείσθησαν τότε οἱ κομῆται πλέον ἀρπύκτως θὰ καταστρέψουν τὴν γῆν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ τὴν συνήντων.

Καθ' ὅλον τὸν μεσαίωνα, μάλιστα δὲ καὶ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκατονταετηρίδας, ἡ ἐμφάνισις τῶν κομητῶν ἀνεύρου τοὺς φόβους καὶ τὴν κρίσιν, ἣν διήλθον οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ ἔτους 1000. Σήμερον γνωρίζομεν ὅτι ἡ συνάντησις ἐνὸς κομήτου μετὰ τῆς γῆς συνάντησις ἥμισυ δυνατὴ, οὐδεμία ζημιάν

δυσκοιαν δύναται νὰ ἔχῃ διὰ τὸν πλανήτην μας.

Τότε, ὑποθέτοντες ὅτι ἡ γῆ σὺν τῷ γόμφῳ φύγεται. Ἐλεγον. Δὲν θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν αὕτη τοσοῦτον θὰ ψυχθῇ, ὥστε μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν ζωὴν ζώων τε καὶ φυτῶν;

Ὁ φυσιοδίφης Μπουρζὸν ὑπελόγησεν ὅτι ἂν ἡ γῆ εἶχε κατ' ἀρχὰς θερμοκρασίαν 3000 βαθμῶν, ἔδωκε νὰ παρέλθουν 7000 ἔτη, ἵνα αὕτη κατέλθῃ εἰς τὸν βαθμὸν σήμερον εὐρίσκεται. Ὁ αὐτὸς σοφὸς προσθέτει, ὅτι ἡ γῆ δύναται νὰ ψυχθῇ μετὰ παρέλευσιν 93,000 ἐτῶν ἀκόμη, γὰρ ποτε εἰς τοιοῦτον νὰ φθάσῃ σημεῖον, ὥστε ἡ ζωὴ ἐπ' αὐτῆς ἀδύνατος νὰ καταστῇ.

63,000 ! Αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς μόνος εἶναι ἀρκετὸς νὰ μᾶς ικανοποιήσῃ, καθ' ὅσον μάλιστα ἡ ἐπίγειος ζωὴ ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ ἡλίου ἐξαρτᾶται. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἥλιος αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ σβεσθῇ. Ὁ φόβος οὗτος, εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον σοβαρὸς, καθ' ὅσον ὁ βασιλεὺς τῶν ἀστέρων, καλύπτεται ὑπὸ κηλίδων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυχρόμιον, αἰτίνες οὐδὲ ἄλλο εἰσὶν ἢ τεκμήρια τῆς ψύξεως τῆς ἐπιφανείας του, παραδεχόμενοι δὲ ὅτι ὁ ἥλιος δὲν ἔχει πηγὴν θερμότητος, οὐδὲτις πρέπει νὰ ταραχθῶμεν. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀπολέσῃ μέρος ἐπαισθητὸν τῆς θερμότητός του πρὶν ἢ ἐν ἑκατομμύριον διόκληρον ἐτῶν παρέλθῃ !

Ἀποβάλλομεν λοιπὸν ὅλους τοὺς χιμαίρους τούτους φόβους, ἐγκαταλείψωμεν τὰς ματαιὰς φοβίας καὶ προντίσωμεν, καλῶς ζῶντες, τὸν προορισμὸν ἡμῶν θεόντως νὰ ἐκτελέσωμεν.

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Ὅσοι διδάσκαλοι ἔδειξαν μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ ἔργον τῶν ὅσοι ἐπενόησαν μέθοδον ἀπλουστερίας καὶ τερανοτέρας διδασκαλίας τῶν μαθημάτων, μάλιστα δὲ τῶν ἐν τοῖς κοινῇ σχολαίσις διδασκομένων, πάντες οὗτοι ἐπρεπὲς νὰ βραβεύωνται.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶνε προσκεκολλημένος εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν καὶ δὲν ἀεζέτεται περὶ τῆς μελλούσης, οὗτος ἔχει καταληφθῇ ὑπὸ βαθέος τυγῆς ὑπ' οὗ ὕπνος δὲ οὕτω βαθύς, δύναται νὰ παραληφθῇ πρὸς τὴν ζωὴν ἣν διάγουσι τὰ κτήνη.

Πρόσφορος θάνατος εἶνε ἀφύπνισις γενομένη πρὶν ἢ ὁ κοιμώμενος χορεύσῃ τὸν ὕπνον αὐτοῦ. Θάνατος κατὰ τὸ γῆρας εἶνε ἀφύπνισις γενομένη μετὰ κατάκορον καὶ πολὺν ὕπνον. Ἡ δὲ αὐτοκτονία εἶνε ἀφύπνισις ἐνεκα ἐφιάλτου τινός, δι' αἰσθανόμεθα πολὺν καθήμενον ἐπὶ τοῦ στῆθους ἡμῶν.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΚΑ'Ι ΜΕΝΗΜΑΝΝΑ

«Ο Μιχαήλ Κόννωρ, οστις ἐδικάζετο τελευταίως ἐν Ν. Ὑόρκῃ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ Tombs κατηγορούμενος ὡς κλέπτης, ὁφείλει τὴν ἀδώσειν του εἰς τὸ μητρικὸν φίλτρον.

«Ο Κόννωρ ἅμα συλληφθεὶς ἔγραψεν εἰς τὴν μητέρα του, ἣς μετὰ κόπου κερδίζει τὰ πρὸς τὸ ζῆν' εἰς ἐργοστάσιόν τι τῆς Κονεκτικούτης, διπλὴν ζῆ μετὰ δύο τέκνων μικρᾶς ἡλικίας. Ἡ δύσμοιρος γυνὴ ἀναγνώσασα τὴν ἐπιστολὴν, ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ Ν. Ὑόρκην, μετὰ τὴν πρόσθεσιν νὰ παρακαλέσῃ τὸν δικαστὴν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της.

Ἐπειδὴ τὰ μέσα της ἦσαν περιορισμένα, ἡ κ. Κόννωρ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιβῇ αὐτοδρόμου ἀλλὰ τροχοδρόμου. Κακῶς ὁμως ὑπελόγησε καὶ ἀφικθεῖσα εἰς Λάρτσμοντ ἐξήντησε τὰ νικελία της, οὕσα δ' ὑπερῆφανος δὲν κατέφυγεν εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ πεζῇ ὁδοιποροῦσα καὶ κατὰ τὴν νύκτα. Ἀφίκετο ὁθεν εἰς Ν. Ὑόρκην νῆστις τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσονύκτιον καὶ ἀποῦ περιπατεῖ ὅλην τὴν πρωΐαν ἐφθάσεν ἐξηντημιμένη ἐκ τῆς θερμότητος εἰς τὸ δικαστήριον ὅπου εἰσῆχθη παρ' ἀστυφύλακος εἰς ὃν διηγήθη τὴν ἱστορίαν.

Μετὰ τινὰ στιγμὰς ὁ δικαστὴς καὶ ὁ κατηγορὸς τοῦ Κόννωρ ἔμαθον τὰ διατρέχοντα. Ὅτε ἐκλήθη ὁ Κόννωρ, ὁ κατηγορὸς, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς μητρικῆς ἀφοσιώσεως, ἀπέσυρε τὴν μήνυσίν του. Ὁ δικαστὴς ἀπηύθυνεν ἀσπηρόν παραινετικὸν λόγον εἰς τὸν κατηγορούμενον καὶ ἠθώωσε κατόπιν, παρακελεύων αὐτῷ ἵνα εἰς τὸ μέλλον καλῶς φέρεται καὶ ἐργάζεται διὰ μητέρα τόσο καλὴν καὶ ἀφοσιωμένην ὅσον ἡ ἰδική του.

Συγκινητικώτερον ἦτο ὁμως τὸ κατόπιν, ὅτε ὁ ἀστυφύλαξ δανισθεὶς τὸν πῦλον ἐνδὸς δικηγόρου προσέβη εἰς ἔρκανον μεταξὺ τῶν παρισταμένων, εἰς ὃν προσέφερε καὶ ὁ δικαστής. Συνελέχθησαν ἐκ τούτου 35 δολάρια, τὰ ὅποια παρέδωκεν εἰς τὴν μητέρα τοῦ Κόννωρ, ἣς ἐκλαίει καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἐράνου καὶ ἣς ἐγνώμων ἐφίλησε τὴν χεῖρα τοῦ δικηγόρου, τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ ἀστυφύλακος καὶ ἀπῆλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ της εἰς Σταμπροῦδ.

Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Χριστιανικῆς χρονολογίας ἐπίστευον ὅτι τὸ τέλος τοῦ κόσμου ἐπλησίασεν. Ἡ πεποιθὴς τῶν αὐτῶν τοσούτον στερεὰ καὶ ἀκατάκλυτος ἦτο, ὥστε ὁ ἱστορικὸς «Γρηγόριος δὲ Τύρ», ζήσας κατὰ τὴν ἑκτην μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα, οὕτω ἀρχίζει τὸ πόνημά του.

«Ἡ ἀνέκφορος συγκίνησις, ἡ συνταράττουσα τοὺς λαοὺς ἐπὶ τῇ πεποιθίσει τῆς προσεγγίσεως τῆς σεντελείας τοῦ κόσμου, μετὰ τὴν ἀνάγκαν νὰ ὑπολογίσω τὸν ἀκριβὲς χρόνον τῶν ἐτῶν, ἅτινα παρήλθον ἀπὸ τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου, βοηθούμενος ἀπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων, ἵνα πάντες γνωρίσωσιν αὐτόν, δηλ. τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν».

Ὅλα σχεδὸν τὰ συγγράμματα τῆς 10ης ἑκατονταετηρίδος ἔχουν ὡς προοίμιον τὰς λέξεις.

«Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ τέλους τοῦ κόσμου».

Ἐφ' ὅσον τὸ ἔτος 1000 μ. Χ. ἐπλησίαζεν, ἐπὶ τοσούτον ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀπελπισία τῶν λαῶν τῆς Δύσεως ἐκινεῖτο εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον. Ὁ οὐρανὸς αὐτὸς ἐφαίνετο προλέγων μίαν τοιαύτην καταστροφὴν.

Τῷ 996 πρωτοφανεῖς συνέβησαν ἐν τῷ Ὁκεανῷ κινήσεις, μία δὲ τεραστία πάλαινα ἐξεβράσθη ἐπὶ τῶν ἀμμοῶν ἀκτῶν τῆς Νορμανδίας. Τὸ ἐπόμενον ἔαρ κομήτης ἐφάνη ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἀκρίβως· ἐκεῖ, ὅπουθεν ἐμελλε νὰ κατέλθῃ τὸ τέρας τῆς Ἀποκαλύψεως. Τὸν χειμῶνα τοῦ 999 τὸσον ἀφθονος γιῶν ἐπέσεν ὥστε εἰς πλείστας ἐπαρχίας αἱ καλύβαι τῶν χωριῶν κατεκαλύφθησαν, οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ τὰ ποίμνια τῶν ἀπολλοῦντο.

Ἐφ' ὅσον ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὁρισθεὶς ἀνικητὸς ἐπλησίαζεν ἐπὶ τοσούτον ὁ τρόμος ἡύξανε. Ἦκατέλιπον τὰ πλοῦτη καὶ τὰ κτήματα τῶν εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἵνα δυνήθωσι ν' ἀπολαύσῃ τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν.

III

Τὸ ἔτος 1000 πλησιάζει. Δὲν κτίζουν πλέον, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπιδιορθοῦν. Δὲν μεριμνοῦν πλέον, εἰμὴ περὶ τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, τῶν μόνων αἱ κλέπται· δὲ κλέπτουσι, οὔτε σῆτες κατατρώγουσι».

Τὸ ἔτος 1000 ἐφθασεν. Τρέμοντες ἀναμένουν τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν,

«Τὴν μεγάλην Παρασκευὴν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, λέγει ἡ χρονολογία, οἱ πιστοὶ συνηθροίσθησαν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰ παρεκκλήσια τῶν μονῶν. Λιτανεῖαι ἐγένοντο, ὁ δὲ λαὸς τὰς παρεκκολληθεὶς γυναικούς καὶ ἐν ἐσπέρῃ ἀπελπισία.

Ἐξῆλθον τῶν πόλεων, μοναστηρίων καὶ πόργων αἱ δὲ λιτανεῖαι, προηγούμενων τῶν Σταυρῶν καὶ Λαβρίων, περιῆλθον τοὺς ἄγρους.

Ἰστάντο πρὸ πάσης εἰκόνας τῆς Θεοτόκου ἐσταυροκοποῦντο πρὸ παντὸς ἑσταυρομένου, καὶ ἐκεῖ κλήρος καὶ λαὸς γοεῖς προσήχοντο».

Ἐπὶ τέλους τὸ ἔτος παρήλθεν, οἱ φόβοι διεσκοπίσθησαν, οἱ ἄνθρωποι ἡσθάνθησαν νέαν

ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΑΙ ΑΚΡΙΣΙΑΙ ΤΟΥ ΚΟΥ ΚΑΒΒΑΔΙΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ Κ. ΛΑΜΠΑΚΗ

Θ'.

Ὁ κ. Schlumberger ἀπὸ πολλοῦ δὲ του ἀντιπροέδρου τῆς Ἑταιρείας ἐζήτησε καὶ ἔλαβε φωτογραφικὸν ἀπότυπον τοπουζίου, ὅπερ διὰ παντὸς τρόπου ἐρροντίσαμεν ὅπως φέρωμεν ἐξ Ἀγίου Ὁρους ἐκ τῆς Μονῆς Ξενοφώντος. Ἀς μάθῃ ἡδὴ ὁ φίλος κ. Schlumberger ὅτι αὐτὸ τὸ ἀρχαιότατον ἀγγέμαχον ὅπλον τῶν Βυζαντινῶν δὲν εἶναι τίποτε, εἶνε μάλιστα γελοῖον, καὶ γελοῖοι βέβαια εἰς οἱ ζήτησαντες φωτογραφίαν, καὶ ἡμεῖς οἱ ἀποστείλαντες, ἀδιάφορον ἀνῳρισμένοι τινες Ἠγούμενοι, ὅπως φέρωσι δικανίκιον μετὰ τοπουζίου, ὡφείλον νὰ ἔχωσι κατὰ προνομίαν Βασιλικὸν Αὐτοκρατορικὸν χρυσόβουλον λόγον. Ὡστε παρακαλῶ κ. Schlumberger ὅπως ἀναφέρῃτε ὅπου δεῖ εἰς τὸ ἐξῆς· ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει ν' ἀσχοληθῇ μετὰ τοιαῦτα ἀντικείμενα, ἢ Ἀκαδημία τοῦ κ. Ἀδαμαντίου τὰ ἐγγελοτοποιήτε καὶ τὰ ἀπέριψτε τὰ τοποῦζια εἶνε ρόπαλα, ἀνάξια λόγου, ὅπως καὶ τὰ σκαμνία τῶν ἁρτῶν, καὶ τὰ σανδάλια, καὶ τὰ ψαθία καὶ τὰ κομποσκοίνια τῶν Μοναχῶν ὡς καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἀναγόμενα εἰς τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ἀς μᾶς διαψεύσῃ ὁ κ. Ἀδαμαντίου ὅτι δὲν εἶνε γελοῖα, ἢ ὅτι τὰ περιμαζεύωμεν χωρὶς λόγον.

III

Ἡμεῖς θὰ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐρωτῶμεν τὸν Βυζαντινολόγον κ. Ἀδαμαντίου τί διαφέρουσι τὰ καλλίγια τῶν μοναχῶν ἀπὸ τὰ σανδάλια, καὶ ἐὰν γνωρίζῃ νὰ μᾶς εἴπῃ τί εἶναι τὸ «Θαλασσίδιον» τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς; οὐ ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν.

ΤΟ ΕΒΡΑΙΟΠΑΖΑΡ ΤΟΥ ΛΑΜΠΑΚΗ

Οὕτω; εὐδοκεῖ ὁ Βυζαντινολόγος κ. Ἀδαμαντίου νὰ ἀνοικήσῃ τὸ Χριστιανικὸν Μουσεῖον τῆς Χριστ. Ἀρχ. Ἑταιρείας. Γὰρ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ μὴ σέβηται πρόσωπα, τῷ εἶνε ἐπιτετραμμένον

νὰ ὑβρίξῃ καὶ νὰ ἐμπαίξῃ. Ἐξέστιν αὐτῷ ποιεῖν ὅ, τι αὐτῷ ἐθέλοι.

ΑΛΛΑ, εἶδεν ὁ εἰδικὸς Βυζαντινολόγος εἰς τὸ Χριστιανικὸν Μουσεῖον, πέτρας ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Σατανᾶ, εἶδε νερὰ ἀπὸ ποτάμια τῆς Μ. Ἀσίας, εἶδε πράγματα, τὰ ὅποια μερικοὶ μοῦ φέρουν ἀπὸ τοὺς δρόμους, εἶδε κομποσκοίνια καὶ κομπολόγια (ἐξ ὧν ἐν, ὡς εἵπομεν, Γρηγορίου τοῦ Ε') τοποῦζια καὶ ρόπαλα, τίποτε ἄλλο δὲν εἶδεν;

Δὲν εἶδε τὰς πολυτίμους καὶ βαρυτίμους ἀρχιερατικὰς ἀμφιέσεις; δὲν εἶδεν τὸν πατριαρχικὸν σάκκον, οὐ δεύτερον δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ οὔτε τὸ Πατριαρχεῖον, οὔτε τὸ Ἅγιον Ὅρος; Δὲν εἶδε τὸ αὐτοκρατορικὸν χρυσόβουλλον Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου; Δὲν εἶδε χειρόγραφα εἰλητήρια, οὐδὲ τὰ πρακτικὰ καμμίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἢ λαμπρὸν ἐπὶ μεμβράνης χειρόγραφον λόγον τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου, δὲν εἶδε τὴν συλλογὴν τῶν ἁγίων Ποιητῶν, ἐν ἣ διαπρέπει τὸ μολύβδινον δις ἅγιον Ποτήριον τοῦ ἱερέως τοῦ στρατοπέδου Ἀθανασίου τοῦ Διακόνου, δὲν εἶδεν ἱερὰς εἰκόνας ἐξόχου σεμνῆς καὶ αὐστηρᾶς Βυζαντινῆς τέχνης; δὲν εἶδε τὸν κρεμάμενον χρυσογεγλυμμένον χορὸν, ὅφ' ὃν ἐνεδύνοντο οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐγίνοντο αἱ εἰσοδοὶ καὶ αἱ κατὰ τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὰς λειτουργίας ἀναγνώσεις τῶν ἁγ. Γραφῶν; Ἀλλὰ τί ματαιοπονῶ; Ἐννοεῖ ἡ γνωρίζῃ καὶ τὰς λέξεις, ἃς ἀκούει, ἢ ἀναγινώσκει τὸ πρῶτον ἥδη ἐν τοῖς ἔργοις μου;

Ἀληθῶς; λυποῦμαι διότι τὰ συγγράμματα μου εἰς τοιαύτας ΑΧΑΡΙΣΤΟΥ καὶ ΑΓΝΩΜΟΝΟΣ ἀναγνώστου χεῖρας ἐνέπεσαν, οὕτως σπουδάζων τὰ ἐν αὐτοῖς δι' αὐτὸν χρήσιμα, ὑβρίζει καὶ ἐμπαίζει τὸν συγγραφέα, ὅπως μὴ φανῇ ἀποδίδων αὐτῷ ἀξίαν τινα! Ἀλλ' ἀξίζει τοιαύτη προδοσία, δι' ἔνταλμα 30 ἀργυρίων!

Εἶνε καὶ τοῦτο μέθοδος ἥτις ὑπερβυμίζει ἡμῖν μικροῦς, ἀλλ' ἀληθεῖς λόγους; οὐ; ὁ δοιδίμος Λυκοῦργος εἶπεν εἰς τὸν ἐπιτάφιον λόγον Μιχαὴλ Ποτλή.

«Καὶ ὁμως ἅπαντες οὗτοι οἱ γεραίτεροι ἀπεχαιρέτισαν τὴν γῆνιν ταύτην Πατρίδα. ἀπ' ἐκείνου μάλιστα τοῦ χρόνον, ἀφ' οἴου ἡ ἐπιπολαίους καὶ ἡ ἡμιμάθεια καὶ ἡ σύντροφος αὐτῆς ἀγρυπτεία καὶ ἀναίδεια, ὑποστηρίζομένη καὶ ἐνθαρρυν-

Εἰς τὸν ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΝ.

ΚΡΥΨΗ ΓΟΝΔΟΛΑ,

ὑμᾶσιον Ἑνετικὸν μυθιστόρημα, μετὰ σειρὰν πρωτοτύπων, χρωματιστῶν εἰκόνων

τοῦτον τοῦτον εἰσὶν οἱ
Κῆποις καταρριζόμενοι ἐρωτησθέντες ἀπὸ
ἐροῦντες μὲν τὰ ποτὶ τὰ ἔθνη, ἵσως διὰ τὴν
τονωθῇ, μετέβη ἀσφαλίστατα εἰς μίαν οἰκίαν
ὀπίσθεν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος καὶ ἐκρούσε
τὴν οὐρανὸν τῆς οἰκίας, ὅπου φέρεται ἔμμενεν

νομένη ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἤρξατο καταρ-
ρυπαίνουσα καὶ ἐκκαπηλεύουσα τὰ γράμ-
ματα καὶ τὴν Παιδείαν.

Ἐκτοτε τὰ γράμματα καὶ αἱ ἐπιστῆμαι
δὲν ἐθεωρήθησαν ὡς σκοποὶ αὐτοτελεῖς
καὶ ἀδύναστοι, ἀλλ' ὡς μέσα πορι-
σμοῦ εἰς τούτους, ψωμισμοῦ εἰς ἐκείνους,
καὶ ὡς γέφυραι ἐγκοσμίων τιμῶν καὶ
διακρίσεων καὶ πολιτικῆς προαγωγῆς.

(Λόγος εἰς Μιχαὴλ Ποιλὴν σ. 4)

vv

Ἐρωτῶμεν, τί κοινὸν μετὰ τὸν ἐμπαίκτην
Ἀδαμαντίου καὶ ἐπιστήμης; τί κοινὸν μετὰ
τὸν τοιούτου ὑδριστοῦ ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας
ἀντικειμένων καὶ τῆς ἐπιστήμης τῆς Χριστι-
ανικῆς ἀρχαιότητος ἢ πρὸς ἐπιστημονικὴν
τινα ζητεῖ ἐπικοινωνίαν, Βυζαντιολόγον ἐαυ-
τὸν καλῶν. Ἀλλ' ἀφήσωμεν τὸν νεαρὸν κύριον
καὶ ἔλθωμεν ἤδη εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ ὑδριστικοῦ
εἴτλου, ὃν ἐπιφανὴς καθηγητὴς κατὰ τὸν κ. Ἀ-

ΘΕΡΙΝΟΣ ΣΤΟΙΧΙΣΜΟΣ
10,000 φλωτὴν 10,000
στοῦ ΓΙΑΛΛΗ. Ἀπὸ δρχ.
2 260)0 καὶ ἄνω. Σύνταγμα
Γαλλία Φιλελλήνων.

δαμαντίου ἀπέδωκεν εἰς τὸ περίεργον τοῦτο
Μουσεῖον τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας καὶ
τέχνης.

Πρῶτον ἀμφιδάλλομεν ἂν ἐπιφανὴς καθη-
γητῆς φιλοζενούμενος οὕτως εὐγενῶς ἐν μέσῳ
ἡμῶν, οὕτω δημοσίᾳ θὰ περιύβριζε Μουσεῖον
τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα καὶ τηλικαύτης ἀξίας πε-
ριέχων ἀντικείμενα.

Ἦκουσεν ἄλλως πόσῃν ἀξίᾳ ἀπέδωκεν
αὐτῷ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Μουσείου τοῦ Βατικανοῦ
κ. Μαρούνης καὶ πόσα σοφοὶ συνάδελφοι ἔγραψαν
περὶ αὐτοῦ.

Ἡμεῖς δεχόμεθα ὅτι εἶνε ἐβραιοπαῖζαρον,
ὅπερ οὐδόλως πιθανῶς καὶ ἡμεῖς οὔτε ποτὲ νὰ
τὸ ὀνομάσωμεν, ὡς εἰς τοὺς ὑπουργοὺς
κ. Λουμβάρδον καὶ Φαρμακόπουλον ποτὲ εἶπα-
μεν ὅτι μᾶλλον πρὸς παλαιοπωλεῖον ἢ πρὸς
Μουσεῖον τι τοιοῦτο προσμοιάζει.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ

Υφηγητῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας

— Ὁ ὑπουργὸς οἰκίας νὰ ἐξελεγχθῶν τα
γραπτὰ ὅλων τῶν μαθητηρίων.
— Ὁ υἱὸς τοῦ κ. Δημ. Πάλλη, βουλευτῆς
Μεγαρίδος, τακτικὰ ἐπισχέπεται εἰς τὸ ὑ-
πουργεῖον τοῦ τὸν κ. Λεβίδην.
— Ὁ κ. Λεβίδης τὸν ὑποδέχεται προσηνέ-
στατα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἀνοίγει μεγάλην
συνομιλίαν μαζὺ τοῦ εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του
γραφεῖον.
— Ἡ συνάντησις αὐτῇ τῶν δύο κομματι-
κῶς ἀντιθέτων πολιτικῶν ἔχει καὶ τὰ σχόλια
τῆς.
— Ἐννοεῖται ὅτι οὐδεὶς σοβαρὸς λόγος δύ-
ναται νὰ γίνῃ περὶ μελετωμένης πολιτικῆς
συνεννοήσεως.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

» Ἡ ὑγεία τῆς βασιλομήτορος Ἀμαλίας
τῆς Πορτογαλλίας τελείως ἀποκατεστάθη.
» Διαψεύδεται ἡ εἰδησις τοῦ εἰς Εὐρώπην
ταξιδίου τοῦ διαδόχου τοῦ ἀβησσυνιακοῦ θρό-
νου Ληῶς Γιασσού. Ἡ Ἰταλὴ Κυβέρνησις
οὐδεμίαν γνώσιν ἔλαβε περὶ ταξιδίου τοῦ Ἀ-
βησσυνίου τούτου πρίγκηπος εἰς Ρώμην.
« Ὁ κ. Λεμουὰν διεξέσχθη τὸν αἰσχροκερ-
δῆ σύζυγόν της.

ριτίων θεωρεῖται τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.
Εἶνε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον τὸ νὰ παρακο-
λουθῇ κανεὶς τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων
ἀνάπτυξιν τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης.
Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ Παρίσιοι ὀνομάζον-
τε εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν Λουτηκία καὶ
περιωρίζοντο εἰς τὴν σημερινὴν Σιτὲ, ἢ
ὅποια κεῖται ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ση-
κουάνα νησίδος.

Οἱ ἀρχαῖοι Παρίσιοι εἶχον ἑκτασιν μόλις
15 ἑκταρίων.

Ἐκεῖ ποῦ εἶνε σήμερον τὰ μεγάλα βου-
λεβάρτα, μετὰ τὰς δεινδοστοιχίας καὶ τὰ μέ-
γαρά των, δὲν ἦσαν τότε πρὸς λειβά-
δια.

Ταχέως ὅμως ἡ Σιτὲ ἐπεξετάθη· ἡ νησις
ἠνώθη διὰ γεφύρας μετὰ τὸ ἄλλο μέρος, ἐ-
που ἤρχιζαν νὰ κτιζόνται σπίτια.

Αἱ πόλεις τότε περιεβάλλοντο ἀπὸ τείχη
καὶ τὰ τείχη τῶν Παρισίων ἐκρημνίσθησαν
καὶ ἀνηγέρθησαν πάλιν ἐκ νέου ἐγγέα φο-
ρὰς κατὰ συνέχειαν, διότι τὸ ἀπῆται ἡ ἐπέ-
κτασις τῆς πόλεως.

Ἀμα ὡς αἱ κατοικίαι ἐφθασαν πλησίον
τῶν τειχῶν, ἐκρημνίζοντο ταῦτα ἀμέσως